

DAR UMĚNÍ

Autor: otec Jiří Kaňa

Těžko se asi dá zjistit, kolik ministrantů chodí do školy rádo. Kdyby se však někdo zeptal, koho baví „učení“, už by se jich ozvalo asi víc. Vždyť koho by nebavily encyklopedie, kroužky nebo čtení? Ve škole se prostě musíme učit i to, co nás nebaví, ale o čem dospělí tvrdí, že je to potřebné pro život.

Duch svatý je dárce umění

Kdo se nechce učit, nebude totiž nikdy nic umět. To je jasné. Takový člověk se bude pořád nudit a z nudy bude kazit a ničit to, co udělali druzí. Z nudy však vede cesta ven!

A tady nám právě pomáhá Duch Svatý

DUCH SVATÝ NEDÁVÁ DAR UMĚNÍ LENOCHŮM.

Jednou jsem se ptal ministrantů, co by dělali, kdyby dostali dar umění. Svorně mi odpověděli, že by praštili s učením a udělali si prázdniny. Do školy by chodili jen pro jedničky. Tento názor jen dokazuje, proč jim Duch Svatý nemůže dát své dary.

Proč? Je to jednoduché: Duch Svatý nedává své dary lenochům a lakomcům! Proto i dar umění dává jen těm, kdo jej chtějí využívat co nejvíc pro druhé – to znamená ROZDÁVAT!

Žádný učený z nebe nespádl

To však neznamená, že dar umění má Duch Svatý schovaný jen pro ty nejlepší. Platí totiž, že žádný učený z nebe nespádl! Kdo tento dar správně nevyužil, má toho litovat a zkusit znova. Proto také ve mši svaté vyznáváme, že jsme „nekonali, co jsme měli konat“.

ZKUSME SI OVĚŘIT, JAK NA TOM JSME:

1) Nejprve zkoušku trpělivosti a umění: Podle obrázku postavte špendlík na špendlík. Jeden je v láhvi a druhý v zátce s dvěma vidličkami.

2) Přečtete si a naučte se převyprávět podobenství o hřivnách (Mat 25, 14–30, Luk 19, 12–27).

3) Vylosujte si jméno někoho ze skupinky a připište k němu na papír všechny kladné vlastnosti, které na něm pozorujete a které se onen kamarád snaží správně využívat. Potom je může vedoucí anonymně číst a členové ve skupině hádají, komu patří.

Ahoj Martine, protože píšeš, že Tě kluci taky mlátí, je potřeba si tuto informaci nenechat jen pro sebe. Jistě je to pro Tebe těžké, ale musíš to říct rodičům a oni pak musí pohovořit s Tvým třídním učitelem/učitelkou. Neměj pocit, že žaluješ, protože tohle by mohla být počínající šikana. A s tou je potřeba dělat něco velmi rychle! Z Tvého dotazu není úplně jasné, zda opravdu nemáš žádného kamaráda – třeba jinde než ve třídě.

Pokud jsi věřící, budeš se setkávat s tím, že Tvé názory budou jiné. Tak to bývá a Ježíš nás na to svými slovy několikrát připravil. Musíme být sebejistí lidé, abychom tuto svou odlišnost dokázali statečně unést. Pokud jsi ve třídě věřící sám, zkus se zamyslet, zda by ses s někým přece jen nemohl víc sblížit přes nějakou zálibu či zájem. Velmi by Ti pomohlo, kdybys dělal nějaký kolektivní sport (fotbal, futsal, florbal, volejbal atd.). Tam totiž kluci mohou zažívat spoustu společných zážitků při tréninku a zápasech, naštvání z prohry i radosti z vítězství. Prostě spoustu chvil, které pomáhají k jejich většímu sblížení. Pro posílení sebedůvěry a lepšímu prosazení se v klíčím světě patří nějaký sport aspoň trochu umět. Mimo chodem i holkám se líbí, když kluci sportují.

Také by ses mohl zajímat, zda ve Tvém okolí nefunguje nějaký skautský oddíl. Zamysli se tedy, zda něco nového nezkusit. A pohovoř o tom se svými rodiči, určitě něco vymyslíte! Moc Ti k tomu držím palce a přeji Ti, aby sis věřil, že to dokážeš.

Mgr. Hana Imlaufová

Křesťanská pedagogicko-psychologická poradna, Praha

Ahoj, ve škole mám problémy. Nemám skoro žádného kamaráda a ještě mě mlátí. Myslel jsem si, že to je tím, že jsem chytrý. Ale mám spolužáka, který je také chytrý a má hodně kámošů. Tak si myslím, že je to tím, že chodím do kostela. Prosím, poraďte mi, jak to udělat, abychom táhli za jeden provaz?

Martin, 10 let

Co mi vrtá hlavou

Máš-li nějaký dotaz, napiš nám na e-mail: vrtak@tarsicius.cz

Knězem naplno

Rozhovor s P. Vladislavem Brokešem z Ústí nad Orlicí

Otče Vlád'o, mohl byste se nám na úvod představit?

Jmenuji se Vladislav Brokeš, pocházím z malé vesničky Kosořín, která patří do farnosti Choceň. Knězem jsem se stal, když mi bylo 27 let, a od té doby jsem působil 4 roky jako kaplan v Pardubicích s otcem biskupem Josefem Kajnekem. Nyní jsem šestým rokem ve farnosti Ústí nad Orlicí a odtud spravuji další tři farnosti.

Chtěl jste být již od dětství knězem?

Asi jako většině ministrantů myšlenka stát se knězem občas přicházela, ale zároveň jsem byl ve společenství mládeže s děvčaty a dokázal jsem si dost dobře představit, že se stanu manželem a tatínkem rodiny. Svě povolání jsem se snažil rozpoznat a nakonec přišlo ve chvíli, kdy jsem dal Pánu svobodu, ať naloží s mým životem, jak chce.

Určitě mi k rozhodování pomohla služba u oltáře a také blízký vztah s panem farářem, kterému jsem pomáhal a někdy jsem s ním jezdil v neděli i na tři mše svaté do okolí naší farnosti. V období maturity jsem požádal našeho pana faráře, jestli bych u něho mohl bydlet na několik týdnů, protože jsem potřeboval více klidu a času na přípravu. V tomto období mého pobytu na faře jsem měl možnost zblízka poznat život kněze, jeho lásku pro Pána Boha a pro lidi. Společně jsme se ráno modlili, dělali snídani, ale co bylo nejdůležitější, měli jsme čas na hluboké a dlouhé hovory. Po maturitě jsem podával přihlášku do semináře, protože jsem pochopil své povolání.

Jak jste prožil své studium v semináři? Jak na něj vzpomínáte? Víte o Vás, že jste studoval i v zahraničí?

Pan biskup Karel Otčenášek mě přijal do semináře, a tak jsem nastoupil do Litoměřic do Teologického konviktu, kde jsme se učili základům duchovního života kněze, a následně jsem studoval v Praze na Teologické fakultě. Po druhém ročníku v Praze jsem odcestoval do Kněžské školy do italského Loppiana, malého městečka poblíž Florencie, kde jsem první dva roky žil v komunitě kněží a bohoslovců. Po dvou letech jsem dostal příležitost dokončit svá studia ve Florencii na Teologické fakultě. Z této zahraniční zkušenosti jsem si odnesl krásný

zážitek z toho, jak jsme společně s kněžími a bohoslovci ze 70 národů poznávali život křesťanů v různých zemích. Byl jsem fascinován tím, že radostná zpráva Pána Ježíše doputovala díky odvážným misionářům skoro ke všem národům a jako křesťané jsme všichni bratři a sestry.

Ministroval jste jako kluk? Máte nějaký vtipný zážitek?

Ministroval a moc rád na to vzpomínám. Pochopitelně vtipných zážitků bylo mnoho, ale jeden opravdu stojí za to. Šli jsme jednou s kadidelnicí a uhlí špatně hořelo. Kamarád v sakristii tam tedy kápnul trochu lihu a běželi jsme zpět do presbytáře k panu faráři. Když viděl, že jde z kadidelnice místo dýmu plamen asi 10 cm vysoký, tak nás rychle poslal zpátky oheň uhasit.

Jste také vikariátním kaplanem pro mládež. Kde je s námi mladými nejtěžší práce? V čem bychom měli zabrat?

Jako kaplan pro mládež mám možnost dlouhodobě pracovat mladými lidmi. Je to krásná služba, zvláště s těmi, kteří chtějí opravdově žít pro Krista. Dnes máte hodně možností, jak využít volný čas. Někdy ale není jednoduché dát Bohu to nejvyšší místo, a tak mladí raději koukají na filmy, tráví hodně času u počítače, a proto dělají hodně věcí povrchně. Opravdová radost přichází, když dokážeme věci dělat naplno a dobře.

Vzkázal byste něco nám, ministrantům?

Ministrantům chci vzkázat především poděkování od nás kněží. Vážíme si vaší služby a věříme, že se je to i pro vás radostná služba. Buďte věrní Pánu Ježíši, protože On vás má rád.

Otče Vlád'o, děkujeme Vám za rozhovor a přejeeme stále hodně sil do Vaší náročných služeb!

Jan Lukeš

Foto: archiv otce Vladislava

P. BC.TH. VLADISLAV BROKEŠ

Narozen: 30. ledna 1974

Počet sourozenců: tři sestry – Jana, Štěpánka a Karolínka

Datum vysvěcení na kněze: 15. září 2001

Oblíbený svatý: Sv. František z Assisi a blahoslavený Jan Pavel II.

Oblíbené jídlo: smažený kapr s bramborem

Oblíbená hláška z filmu: Pelíšky: „Kde udělali soudruzi z NDR chybu?“

Životní motto: „Nové přikázání Vám dávám, abyste se navzájem milovali, jako jsem miloval vás“ (Jan 13, 34)

Na mládež jedině s kytarou

Přede mši se ptám šéfa, o čem kázat 😊

Se spolupratry ve Slovinsku

